

ОСНОВА

Книга четвърта от поредицата ЛУКС

Дженифър Л. Арментраут

Превод от английски Мартин Янков

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Origin*

Copyright © 2013 by Jennifer L. Armentrout

This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC.

All rights reserved.

Превод Мартин Янков
Редактор Петя Дочева
Коректор Руми Иванова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2014
ISBN 978-954-27-1344-9

*На майка ми, която беше моят най-голям почитател
и поддръжник. Ще ми липсваш, но никога няма да те
забравя.*

ПЪРВА ГЛАВА

КЕЙТИ

Отново горях. Беше по-зле от треската след мутацията, по-зле от обгазяване с оникс. Мутиралите ми клетки подскачаха нагоре-надолу, сякаш се опитваха да си проправят път през кожата ми. И може би наистина го правеха. Чувствах се така, като че ли тялото ми е разрязано и е широко разтворено. В устата ми се събираше влага.

Имаше и сълзи, осъзнах бавно.

Сълзи от болка и гняв – ярост, толкова могъща, че можех да я усетя в гърлото си. Имаше вкус на кръв. Или пък това наистина беше кръв. Може би преглъщах собствената си кръв.

Спомените ми след затварянето на вратите бяха неясни. Прощалните думи на Деймън кънтяха непрестанно в главата ми. *Обичам те, Кейти. Винаги съм те обичал и винаги ще те обичам.* Последва съскащ звук от затварянето на вратите, след което се оказах сама с арумианеца.

Мисля, че се опита да ме изяде.

Всичко потъна в мрак. После се събудих в този свят, в който дишането беше болезнено. Спомените за гласа му и думите му облекчаваха донякъде мъката. Но после си спомнях последната усмивка на Блейк, докато държеше колието от опал – моето колие от опал, което Деймън ми

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

беше дал – точно преди сирените да загърмят и вратите да се затворят, и гневът ми се възпламеняваше. Бях заловена и не знаех дали Деймън е успял да се измъкне с другите.

Не знаех нищо.

Насилих се да отворя очи и примигнах срещу ярките светлини над главата ми. За момент не можех да видя нищо отвъд силния им блясък. Всичко бе в мъгла, но после се проясни и видях бял таван зад светлините.

– Добре. Будна си.

Въпреки пулсиращото парене, тялото ми се вкамени при звука на непознатия мъжки глас. Опитах се да погледна към източника, но през мен премина болка, от която свих пръсти. Не можех да помръдна врата си, ръцете и краката си.

Вледеняващ ужас пролази по вените ми. Шията, китките и глезените ми бяха оковани с вериги от оникс, които ме държаха здраво. Изригна паника, въздухът излезе от дробовете ми. Спомних си белезите, които Доусън бе видял около врата на Бет. Разтърси ме отвращение и страх.

Долових звук от приближаващи се стъпки и пред очите ми изникна лице, наклонено настрани, което засенчи светлината. Беше по-възрастен мъж, може би приближаваше петдесетте, с тъмна рядка коса, леко сивкава на слепоочията. Носеше тъмнозелена военна униформа. Над лявата страна на гърдите му имаше три реда пъстроцветни копчета, а вдясно се забелязваше крилат орел. Дори със замъглено от болка съзнание разбрах, че този мъж е важна личност.

– Как се чувстваш? – попита той с равен глас.

Примигнах бавно и се почудих дали говори сериозно.

– Всичко... всичко ме боли – изграчих аз.

– Заради оковите, както най-вероятно си се досетила. – Той се обърна към нещо или някого отзад. – Трябваше да вземем предпазни мерки, докато те транспортирахме.

ОСНОВА

Транспортирали са ме? Пулсът ми се ускори, докато се взирах в мъжа. Къде, по дяволите, се намирах? Още ли бях в Маунт Уедър?

– Казвам се сержант Джейсън Дашър. Ще те освободя, за да можем да поговорим и да те прегледат. Виждаш ли черните точки по тавана? – попита той. Погледът ми последва неговия и забелязах почти невидимите петънца. – Това е смес от оникс и диамант. Знаеш на какво е способен ониксът. Ако ни нападнеш, ще запълним цялото помещение с него. Няма значение каква степен на поносимост си успяла да развиеш, в случая тя няма да ти помогне.

Цялото помещение? В Маунт Уедър усетих леко подуване в лицето. Не безкраен поток от оникс.

– Известно ли ти е, че диамантът има най-висок показател на пречупване на светлината? Макар да не оказва същия болезнен ефект като оникса, в достатъчно големи количества и в съчетание с оникс може да изцежда луксианци и да ги прави неспособни да използват Извора. И на теб ще подейства така.

Полезна информация.

– Помещението е оборудвано с оникс като предпазна мярка – продължи той, тъмните му кафяви очи се съсредоточиха отново върху моите. – В случай че някак успееш да стигнеш до Извора и да нападнеш някого от екипа ми. Не сме наясно с възможностите на хибридите.

Не бях в състояние да се надигна до седнало положение без чужда помощ, камо ли да нападна някого като нинджа.

– Разбираш ли? – Лицето му се изопна, докато чакаше отговор. – Не искаме да те нараним, но ще те обезвредим, ако представляваш заплаха. Разбираш ли, Кейти?

Не желяех да отговарям, но пък исках да се измъкна от проклетите ониксови окови.

– Да.

– Добре. – Той се усмихна, но не особено приятелски.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

– Не искаме да ти причиняваме болка. Не това е целта на Дедал. Въобще не сме такива. Може би в момента не ми вярваш, но се надявам с времето да разбереш кои сме. Да проумееш истината за нас и луксианците.

– Малко ми е трудно... да го повярвам точно сега.

Сержант Дашър, изглежда, прие думите ми без възражения, после се протегна към нещо под студената маса. Последва силно изшракване и оковите се вдигнаха сами и се отдръпнаха от врата и глезените ми.

Въздъгнах немощно и бавно вдигнах треперещата си ръка. Цели части на тялото ми бяха или вкочанени, или свръхчувствителни.

Той постави длан върху ръката ми и аз потръпнах.

– Няма да те нараня – каза той. – Просто ще ти помогна да седнеш.

Имайки предвид, че почти нямах контрол над треперещите си крайници, не бях в състояние да протестирам. Сержантът ме изправи за няколко секунди. Сграбчих ръбовете на масата, за да престана да треперя, докато си поема няколко глътки въздух. Главата ми увисна на врата ми като мокър парцал, а косата ми се плъзна по раменете и закри помещението за момент.

– Сигурно си леко замаяна. Ще ти мине.

Когато вдигнах глава, видях нисък оплешивяващ мъж, облечен с бяла лабораторна престилка. Стоеше до врата, чиято черна повърхност бе толкова блестяща, че отразяваше помещението. В едната си ръка държеше хартиена чашка, а в другата – нещо, което приличаше на ръчен апарат за измерване на кръвно.

Бавно обходих с очи стаята. Напомняше на странен лекарски кабинет, оборудван с малки масички, върху които имаше инструменти, шкафчета и черни маркучи, окачени на стената.

Когато сержантът повика мъжа с бялата престилка, той

ОСНОВА

се приближи към масата и внимателно задържа чашата пред устата ми. Отпих жадно. Хладката течност облекчи болката в гърлото ми, но аз я погълнах толкова бързо, че получих пристъп на кашлица – шумен и болезнен.

– Аз съм доктор Рот, един от лекарите в базата. – Той остави чашата настрана, протегна се към джоба на прес-тилката и извади стетоскоп. – Просто ще ти преслушам сърцето. После ще ти премеря кръвното.

Подскочих леко, когато притисна студения метал към гърдите ми.

След това го постави на гърба ми.

– Поеми си дълбоко дъх. – Когато го направих, той повтори инструкцията. – Добре. Протегни ръце настрана.

Направих го и веднага забелязах червения белег около китката си. Имаше още един на другата ми ръка. Преглътнах мъчително, извърнах поглед, тъй като бях на косъм да изпадна в паника, особено когато погледнах сержанта в очите. Те не бяха враждебни, но принадлежаха на непознат. Бях напълно сама – с непознати, които знаеха какво представлявам и ме бяха заловили с определена цел.

Кръвното ми налягане сигурно беше неимоверно високо, тъй като сърцето ми се тресеше диво, а и стягането в гърдите едва ли подсказваше нещо добро. След като докторът свали апарата за кръвно, поех няколко дълбоки глътки въздух и после попитах:

– Къде съм?

Сержант Дашър склучи ръце зад гърба си.

– Намираш се в Невада.

Взрях се в него и стените – изцяло бели с изключение на блестящите черни точици – сякаш се приближиха към мен.

– Невада? Това е... на другия край на страната. В различна часова зона.

Мълчание.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

После се досетих. Заглушен смях излезе от устните ми.
– Зона 51?

Отново последва мълчание, сякаш те не можеха да потвърдят съществуването на подобно място. Скапаната зона 51. Не знаех дали да плача, или да се смея.

Доктор Рот прибра апарата.

– Кръвното й е малко високо, но това не е изненадващо. Искате ми се да направя по-обстоятелствен преглед.

В съзнанието ми нахлуха спринцовки и всякакви гадни неща. Бързо се плъзнах от масата и се дръпнах от двамата мъже, като едва съумявах да се задържа на крака.

– Не. Не можете да направите това... Не можете...

– Можем – прекъсна ме сержант Дашър. – С правомощията, дадени ни от Патриотичния акт, можем да арестуваме, транспортираме и задържим всеки, човек или нечовек, който представлява заплаха за сигурността на страната.

– Моля? – Подпрях се на стената. – аз не съм терорист.

– Но представляваш риск – отговори той. – Надяваме се да променим това, но както виждаш, правото на свобода ти е било отнето в мига, в който са те превърнали в мутант.

Краката ми поддадоха, аз се плъзнах по стената и се проснах на пода.

– Не мога... – Съзнанието ми не успяваше да го възприеме. – Майка ми...

Сержантът не каза нищо.

Майка ми... Божичко, майка ми сигурно щеше да се побърка. Щеше да изпадне в паника, после в отчаяние. Никога нямаше да го преживее.

Притиснах челото си с длани и затворих очи.

– Не е редно.

– Ти какво очакваше да стане? – попита Дашър.

Отворих очи, дишането ми бе учестено.

– Мислеше си, че можеш да проникнеш в правител-

ОСНОВА

ствено съоръжение и след това просто да излезеш навън и всичко да бъде наред, така ли? Че няма да има последиствия от действията ти? – Той се наведе към мен. – Или че няколко хлапета, извънземни или хибриди, могат да стигнат толкова далеч без наше позволение?

Хлад разтресе тялото ми. Добър въпрос. *Какво си бяхме въобразили?* Предполагахме, че може да е капан. Аз лично се бях подготвила за нещо такова, но все пак не можех просто да оставя Бет да гние там. Никой от нас не би могъл да го направи.

Погледнах мъжа.

– Какво стана с... другите?

– Избягаха.

У мен се разнесе облекчение. Поне Деймън не беше заключен в някоя дупка. Това донякъде ме успокои.

– Честно казано, имахме нужда да заловим само единия. Или теб, или този, който те е направил мутант. Щом държим единия, ще спипаме и другия. – Той замълча за момент. – В момента не можем да открием Деймън Блек, но предполагаме, че това няма да продължи дълго. В резултат на нашите изследвания научихме, че връзката между луксианец и човек, у когото той или тя е предизвикал мутация, е доста силна, особено ако става дума за мъжки и женски индивид. А нашите наблюдатели свидетелстват, че вие двамата сте изключително... близки.

Облекчението ми бляскаво се срина на прах и пепел. Обхвана ме страх. Нямаше смисъл да се преструвам, че не знам за какво говори, но и не възнамерявах да потвърдя, че в моя случай луксианецът действително е Деймън. Никога.

– Знам, че си уплашена и ядосана.

– Да, несъмнено се чувствам точно така.

– Това е разбираемо. Не сме толкова лоши, колкото си мислиш, Кейти. Имахме пълното право да използваме смъртоносни оръжия, когато те заловихме. Можехме да

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

убием приятелите ти. Не го направихме. – Той се изправи и отново скръсти ръце. – Ще видиш, че ние не сме врагът.

Те не са врагът? Те бяха врагът – много по-зловещ от цяло стадо арумianци – тъй като разполагаха с подкрепата на цялото правителство. Тъй като можеха просто да грабнат някой човек и да му отнемат всичко – семейството, приятелите, целия му живот – и това да остане безнаказано.

Бях напълно прецакана.

Когато осъзнах положението, упоритото ми желание да не се съпротивлявам се изплъзна през пръстите ми и изчезна напълно. Заля ме мощен ужас, превърна се в паника и създаде грозна каша от емоции, захранвани от адреналин. Инстинктите поеха контрол над тялото ми – не тези, с които бях родена, а тези, които се появиха, след като Деймън ме бе излекувал.

Скочих на крака. Мускулите ми запротестираха от болка, главата ми се замая, но аз останах права. Докторът се дръпна назад, лицето му побеляваше, докато се протягаше към стената. Сержантът дори не мигна. Не се боеше от моята напереност.

Повикването на Извора трябваше да стане лесно, имайки предвид бурните емоции, които се надигаха у мен, но не последва приток на енергия – подобен на този, който човек изпитва, когато се намира в увеселително влакче и му предстои рязко спускане – дори не почувствах електричество по кожата си.

Нямаше нищо.

Частичка от реалността се промъкна през мъглата от ужас и паника, която ме обграждаше, и аз си спомних, че не можех да използвам Извора тук.

– Докторе? – обади се сержантът.

Загърсих някакво оръжие, прелетях покрай него и се отправих към масата с малките инструменти. Не знаех как-

ОСНОВА

во ще правя, ако успея да изляза от това помещение. Вратата може би беше заключена. Не мислех за времето отвъд настоящия миг. Просто трябваше да се измъкна. Веднага.

Преди да успея да достигна подноса, докторът удари по стената. Последва ужасяващо познат звук от изпускане на газ. Нямахме друга индикация. Нито мирис, нито промяна във въздуха.

Но онези малки точки по стените и тавана бяха разпръснали оникс и нямаше как да се измъкна. Скова ме ужас. Поемането на въздух раздираше гърлото ми от болка и разтърсваше цялото ми тяло. Сякаш бях напръскана с бензин и запалена, огън бушуваше по кожата ми. Краката ми не издържаха и коленете ми се стовариха върху облицования с плочки под. Изгълненият с оникс въздух изгаряше гърлото ми и разсичаше дробовете ми.

Свих се на топка, дращех с пръсти по пода, разтворих уста в беззвучен писък. Тялото ми се тресеше неконтролируемо, докато ониксът нахлуваше във всяка клетка. Нямахше край. Нямахше надежда, че огънят ще бъде потушен от бързата мисъл на Деймън. Тихо шептах името му, отново и отново, но отговор не последва.

Последва единствено болка – никога нямаше да изпитам нещо друго освен болка.

ДЕЙМЪН

Тридесет и един часа, четиридесет и две минути и двайсет секунди, откакто вратите се затвориха и отделиха Кити от мен. Тридесет и един часа, четиридесет и две минути и десет секунди, откакто я видях за последен път. От тридесет и един часа и четиридесет и една минути Кити беше в ръцете на Дедал.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

Всяка изминала секунда, всяка минута и всеки час ме влудяваха.

Затвориха ме в тясна колиба, която си беше килия, оборудвана с всичко, което един луксианец ненавижда, но това не ме спря. Запратих вратата и луксианеца, когото оставиха на пост, в друга галактика. Горчив гняв отекваше у мен и сякаш заливаше вътрешностите ми с киселина, докато набирах скорост, прехвърчах край колибите и струпаните домове, затичан право към дърветата, обграждащи луксианската общност, която се криеше в сенките на Сенека Рокс. Не бях стигнал далеч, когато видях бяло петно да се отправя към мен.

Щяха ли да се опитат да ме спрат? Нямаше да стане.

Спрях рязко, а светлината се приближи и се завъртя около мен. Беше с формата на човек. Застана пред мен – луксианецът блестеше толкова ярко, че осветяваше тъмните дървета зад него.

Само се опитваме да те предпазим, Деймън.

Доусън и Матю, които ме зашеметиха в Маунт Уедър и после ме заключиха, също си мислеха, че така ще ме предпазят. Имах грандиозни сметки за уреждане с всеки от двамата.

Не искаме да те нараним.

– Срамота. – Вратът ми изпука. Зад мен се събираха още луксианци. – Аз бих ви наранил без притеснения.

Луксианецът пред мен протегна ръце.

Не е нужно да става така.

Не можеше да стане по друг начин. Освобождането от човешката форма за мен беше като събличане на прекалено тясна дреха. По тревата се пръсна червен оттенък, напомнящ кръв.

Давай да приключваме.

Никой от тях не се поколеба.

Същото може да се каже и за мен.

ОСНОВА

Луксианецът се изстреля напред, петно от ярки крайници. Спуснах се под ръцете му и подскочих зад него. Улових китките му и изритах извития му гръб. Веднага след като луксианецът се просна на земята, друг зае мястото му.

Метнах се настрани, парирах атаката, наведох се бързо и се изплъзнах на косъм от ритник, предназначен за мен. Това ми харесваше – физическата битка. Влагах всяка частичка гняв и безсилие във всеки ритник и удар. Пречупих още трима от тях.

Лъч светлина преряза сенките, насочен право към мен. Наведох се и ударих земята с юмрук. Наоколо се понесе пръст, шоквата вълна се разпростря, достигна до луксианеца и го запрати във въздуха. Скочих нагоре и сграбчих противника си, а той изстреля към мен ослепителна светлина, която за момент превърна нощта в ден.

Завъртях се и го метнах като гуле.

Той се блъсна в едно дърво и се строполи на земята, но бързо се вдигна отново на крака. Засили се напред и зад него просветна бяла светлина, подобно на опашката на комета. Запрати към мен енергийна топка с мощта на атомна бомба и нададе силен боен вик.

О, значи така щяхме да си играем.

Извих се настрани, светкавицата просветна, докато прелиташе край мен. Използвах Извора и стрелях на свой ред, без да възпирам силата си. Блъснах земята с крак, с което сътворих кратер и нова вълна, която събори луксианеца. Протегнах ръка и запратих снап от Извора. Той се изстреля като куршум и удари противника ми право в гърдите.

Луксианецът се стовари на земята – жив, но разтърсван от спазми.

– Какво си въобразяваш, че правиш, Деймън?

Обърнах се при звука на равния глас на Итън Смит. Старейшината стоеше в човешката си форма на няколко метра от мен, до падналия луксианец. Тялото ми се разтресе

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

от неизползваната мощ.

Не трябваше да заставате на пътя ми. Никой от вас не трябва да застава на пътя ми.

Итън скръсти ръце.

– Не е редно да застрашаваш безопасността на общността си заради земно момиче.

Направо ми идеше да го запрата на другия край на света.

Тя не е нещо, което възнамерявам да обсъждам с теб когато и да било.

– Ние сме от твоята раса, Деймън. – Той пристъпи напред. – Трябва да останеш с нас. Ако тръгнеш след момичето само ще...

Протегнах ръга и сграбчих врата на луксианеца, който се промъкваше зад мен. Обърнах се към него и двамата придобихме човешки образ.

Очите му бяха изпълнени с ужас.

– Сериозно ли? – смръщих се аз.

– По дяволите! – прошепна той.

Вдигнах глупавия ревял във въздуха и го захвърлих на земята. Наоколо се понесоха камъни и пръст; хвърлих поглед към Итън.

Старейшината бе пребледнял.

– Биеш се със себеподобните си, Деймън. Това е непростимо.

– Не ти искам прошка. Мамка му, нищо не искам от теб.

– Ще бъдеш прокуден.

– Познай какво? – Пристъпих назад, като хвърлях поглед към луксианеца на земята, който вече се размърдваше. – Не ми пука.

От Итън се понесе гняв и спокойното, почти миловидно изражение се изпари.

– Мислиш, че не знам какво си направил на онова момиче? Или какво е направил брат ти на другото? Вие два-

ОСНОВА

мата сами си навлякохте тези беди. Ето затова страним от хората. Те носят само неприятности. Ти също ще ни донесеш неприятности, заради теб хората ще се загледат твърде старателно в нас. Нямаме нужда от това, Деймън. Поемаш голям риск само заради един човек.

– Това е тяхната планета – отвърнах аз и се изненадах от собствените си думи. Но бях прав. Кити го бе казала някога, аз просто го повторих. – Ние сме техни гости, приятелче.

Итън присви очи.

– Засега.

Наклоних глава настрани при този отговор. Не трябваше да съм гений, за да се досетя, че това е предупреждение. Ала в момента имах друг приоритет. Кити.

– Не тръгвай след мен.

– Деймън...

– Казвам го сериозно, Итън. Ако някой тръгне след мен, няма да съм така добронамерен, както сега.

Старейшината се подсмихна.

– Нима тя е толкова ценна?

По гърба ми премина студен вятър. Без подкрепата на общността щях да бъда напълно сам, нямаше да ме приемат в нито една от колониите. Новината щеше да се разпространи бързо, Итън щеше да се погрижи за това. Но не се поколебах нито за миг.

– Да – заявих. – Тя е по-ценна от всичко.

Итън си пое рязко дъх.

– Нямаш повече работа тук.

– Така да бъде.

Завъртях се и поех тичешком през дърветата към дома си. В съзнанието ми цареше хаос. Нямах план. Просто знаех, че ми трябва някои неща. Например пари. И кола. Не можех да тичам пеша през целия път до Маунт Уедър. Връщането въкъщи щеше да е трудно, тъй като щях да се сблъс-

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

кам с Доусън и Ди. Бях убеден, че ще опитат да ме спрат.

Нека само опитат.

Но докато се изкачвах по скалистия хълм и набирах скорост, думите на Итън отекнаха в главата ми. *Вие двамата сами си навлякохте тези беди.* Така ли беше? Отговорът бе точно под носа ми. И двамата с Доусън поставихме момичетата в опасност просто защото проявихме интерес към тях. Не очаквахме, че те ще пострадат, нито че лечението ще ги превърне в нещо особено, в нещо различно както от хора, така и от луксианци. Но и двамата бяхме наясно с рисковете.

Особено аз.

Точно затова отблъснах Кейти в началото, вложих особено старание да я задържа далеч от Ди и мен. Отчасти заради случилото се с Доусън, но и защото опасностите бяха многобройни. И все пак замъкнах Кити в моя свят. Държах я за ръка и я съпроводих дотук. И ето какво спечели тя от всичко това.

Не трябваше да става така.

Трябваше аз да бъда пленен в Маунт Уедър. Не Кити. В никакъв случай.

Изругах тихо и забелязах осветен от луната къс земя, секунди преди да изляза от гората. Забавих крачка.

Отправих поглед към къщата на Кити и усетих свиване в гърдите.

Къщата бе тъмна и тиха, както в годините, преди Кити да се нанесе. Никакъв живот – просто мрачна и празна обвивка на дом.

Спрях пред колата на майка ѝ, въздъхнах, но това не облекчи болката в гърдите ми. Знаех, че съм незабележим в мрака. А ако хората от министерството на отбраната или Дедал ме търсеха, нямаше да се съпротивлявам. Щях да ги оставя да ме отвеждат, това само би направило нещата по-лесни.

ОСНОВА

Ако затворех очи, можех да видя как Кити излиза през прага с онази смешна тениска с надпис МОЯТ БЛОГ Е ПОДОБЪР ОТ ТВОЯ. С онези панталонки. С онези крака...

Боже, държах се като пълен задник с нея, но тя не се отдръпна от мен. Нито за миг.

В моята къща светна лампа. След секунда предната врата се отвори и Доусън застана на прага. Вятърът донесе тихата му ругатня.

Трябваше да призная, че Доусън изглеждаше хилядократно по-добре от предишния път, когато го видях. Тъмните сенки под очите му почти бяха изчезнали. Беше си върнал част от теглото. Отново бе почти невъзможно човек да ни различи, като изключим факта, че той имаше по-дълга и по-рошава коса. Изглеждаше като милион долара. Нали си бе върнал Бетани.

Знаех, че това е злобно, но не ми пукаше.

В мига, в който стъпалата ми докоснаха стълбите, от мен изригна шокова вълна. Тя разби цимента и разтърси дъските.

Лицето на Доусън побеля и той отстъпи крачка назад.

Заля ме злобно чувство на задоволство.

– Не ме ли очакваше толкова скоро?

– Деймън. – Доусън допря гръб на вратата. – Знам, че си ядосан.

От мен изригна нова вълна енергия и удари тавана на покрива. Дървото проскърца. Горе се появи цепнатина. Зрението ми се замъгли, докато Изворът се разпростираше из мен. Целият свят стана бял.

– Представа си нямаш, брат ми.

– Искахме да си в безопасност, докато решим какво да правим... Как да спасим Кити. Това е всичко.

Поех си дълбоко дъх и се приближих към Доусън, заставайки очи в очи с него.

– Нима сметнахте, че да ме заключите в колиба на тери-

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

торията на общността ще е най-доброто решение?

– Ние...

– Нима сметнахте, че това ще ме спре? – От мен се изстреля сила, тя се стовари върху вратата зад Доусън, откъсна я от пантите и я запрати в къщата. – Ще изгоря света, за да я спася.